

Sygnatura akt II Ca 2863/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2022 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Renata Stępińska
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2022 roku w Krakowie
na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym
sprawy z powództwa L. K. i K. G.

przeciwko (...) Company z siedzibą w S., Co. D. (Irlandia)

o zapłatę

na skutek apelacji powodów od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa- Krowodrzy w Krakowie z dnia 13 września 2021 r., sygnatura akt I C 1835/20/K

1. zmienia zaskarżony wyrok, nadając mu brzmienie:

„I. zasądza od strony pozwanej (...) Company z siedzibą w S., Co. D. (Irlandia) na rzecz powódki L. K. kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) Company z siedzibą w S., Co. D. (Irlandia) na rzecz powoda K. G. kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) euro z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 387 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.”;

2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 235 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 235 zł (dwieście trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Renata Stępińska

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 stycznia 2022 roku

Stosownie do regulacji art. 505¹³ § 2 k.p.c. niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, albowiem przedmiotowa sprawa była rozpoznawana przez Sąd I instancji w postępowaniu uproszczonym, a w toku postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zarzuty podniesione przez powodów były zasadne, co skutkowało żadaną zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji, które w istocie były bezsporne.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. został wadliwie sformułowany, bowiem w istocie apelujący kwestionowali nie tyle ocenę materiału dowodowego przeprowadzaną przez Sąd Rejonowy, co ocenę prawną prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, czyli zarzucali naruszenie prawa materialnego.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z dołączonymi przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty - ogólnymi warunkami przewozu - nazwanymi „Warunki i postanowienia” – stosownie do „Art. 2 - Zastosowanie, prawo właściwe i jurysdykcja” - „W braku odmiennych postanowień wynikających z Konwencji lub obowiązującego prawa, umowa przewozu zawarta z nami jako przewoźnikiem, niniejsze Ogólne Warunki Przewozu oraz nasz Regulamin podlegają interpretacji zgodnie z przepisami prawa irlandzkiego i wszelkie spory wynikające lub związane z umową przewozu będą podlegały jurysdykcji irlandzkich sądów.” (k. 55). Nie budzi zatem wątpliwości, że w ww. przepisie nie tylko przyjęto jurysdykcją sądów irlandzkich, ale dokonano też wyboru prawa irlandzkiego, jako właściwego dla dokonywania wykładni umów przewozu zawieranych przez stronę pozwaną.

W świetle art. 3, art. 5 ust. 1 i 2 art. 6 ust. 1, 2 i 4 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I - Dz.U.U.E.L. z dnia 4 lipca 2008 r.) postanowienia te należy uznać za skuteczne.

Przypomnieć należy, że art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) stanowi, że mowa podlega prawu wybranemu przez strony. Przepis art. 5 ust. 2 ww. rozporządzenia przewiduje pewne ograniczenie autonomii woli stron, polegające na zawężeniu dopuszczalności wyboru prawa do prawa państwa miejsca zwykłego pobytu podróżnego, prawa państwa miejsca zwykłego pobytu przewoźnika, prawa państwa siedziby głównego organu zarządzającego przewoźnika, prawa państwa miejsca wyjazdu, prawa państwa miejsca przeznaczenia. Wybór prawa jest dokonany wyraźnie lub w sposób jednoznaczny wynika z postanowień umowy lub okoliczności sprawy. Strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla całej umowy lub tylko dla jej części. Możliwość wyboru prawa właściwego dla dokonania samej wykładni umowy przewiduje art. 3 ust. 1 ww. rozporządzenia, który stanowi o wyborze prawa dla „części” umowy. Wykładnia nie jest oczywiście „częścią” umowy, lecz kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w konkretnych okolicznościach sprawy. W doktrynie przyjmuje się, że klauzulę, która dotyczy w sposób wyraźny jedynie wykładni, często można potraktować, jako dorozumiany wybór tego prawa jako statutu kontraktowego i niejednokrotnie wyraża wolę wskazania określonego prawa jako właściwego dla umowy w całości (M. Z. w komentarzu do art. 12 rozporządzenia nr 593/2008).

W świetle art. 5 Dyrektywy Rady nr 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.U.E.L.1993.95.29) - w przypadku umów, w których wszystkie lub niektóre z przedstawianych konsumentowi warunków wyrażone są na piśmie, warunki te muszą zawsze być sporządzone prostym i zrozumiałym językiem. Wszelkie wątpliwości co do treści warunku należy interpretować na korzyść konsumenta. Celem wyrażonego w tym przepisie wymogu transparentności jest zobowiązanie przedsiębiorców, aby zapewnili jasność i zrozumiałość postanowień i zadbali, by konsumenci jeszcze przed zawarciem umowy otrzymali informacje konieczne do świadomego podjęcia decyzji. Jeżeli naruszenie wymogu transparentności nie jest poważne

i brak jest podstaw do uznania postanowienia za niedozwolone, a niejasność dotyczy sfery językowej zrozumienia wzorca, to zgodnie z art. 5 zdanie drugie ww. dyrektywy, obiektywnie występujące wątpliwości są interpretowane na korzyść konsumenta.

Przenosząc powyższe rozważania na okoliczności niniejszej sprawy - przy uwzględnieniu wskazówki interpretacyjnej z art. 5 ww. dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich - podzielić należy stanowisko apelujących, że - w świetle cytowanego wyżej art. 2 ogólnych warunków przewozu - strony dokonały wyboru prawa irlandzkiego, jako prawa właściwego dla oceny łączącego je stosunku prawnego. Podkreślić należy, że tytuł tego przepisu brzmi: „Art. 2 - Zastosowanie, prawo właściwe i jurysdykcja”.

Trafny był więc zarzut powodów błędnego zastosowania art. 778 k.c. i przyjęcia, że ich roszczenie uległo przedawnieniu z upływem roku, zgodnie z prawem polskim. Tym samym, skoro bezsprzecznie prawo irlandzkie przewiduje sześćoletni termin przedawnienia roszczenia, to zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną, który skutkowało oddaleniem powództwa przez Sąd I instancji, był nieskuteczny.

Na marginesie należy zauważyć, że nawet gdyby podzielić wywody prawne Sądu Rejonowego w przedmiocie przedawnienia dochodzonego roszczenia, to i tak należałoby uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy podniesienie zarzutu przedawnienia stanowi nadużycie prawa. Konstrukcja ogólnych warunków umowy oraz regulamin bez wątpienia może rodzić wątpliwości, co do zakresu przysługujących powodom uprawnień, zwłaszcza odnośnie terminu dochodzenia roszczeń. Tym samym strona pozwana nie może skutecznie domagać się oddalenia powództwa, z uwagi na zarzut przedawnienia, bez narażenia się na skuteczny zarzut naruszenia zasad współżycia społecznego.

Przypomnieć należy, że podstawą roszczenia dochodzonego przez powodów jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.UE.L.2004.46.1). Reguluje ono w art. 4-6 oraz art. 10 obowiązki przewoźnika lotniczego wobec pasażerów - w wypadku odmowy przyjęcia na pokład, odwołania lotu, opóźnienia lotu i umieszczenia pasażera w innej klasie niż ta, na którą został wykupiony bilet. Stosownie do art. 5 ust. 1 lit. c ww. rozporządzenia, w wypadku odwołania lotu, przewoźnik lotniczy ma obowiązek wypłacenia pasażerowi odszkodowania, zgodnie z art. 7 tego rozporządzenia. Zgodnie z tym przepisem, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości: a) 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1.500 kilometrów; b) 400 EUR dla wszystkich lotów wewnątrzspółnotowych dłuższych niż 1.500 kilometrów i wszystkich innych lotów o długości od 1.500 do 3.500 kilometrów; c) 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Strona pozwana nie zarzucała, że odwołanie lotu powodów było następstwem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć, pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, stosownie do w art. 5 ust. 3 ww. rozporządzenia.

W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie lotu powodów rodzi po stronie pozwanej, jako przewoźnika odpowiedzialność odszkodowawczą, co uzasadniało zmianę zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Strona pozwana nie kwestionowała powództwa co do wysokości, dlatego też w świetle powołanych wyżej przepisów, uwzględniono powództwo w całości odnośnie obojgu powodów.

Zmiana zaskarżonego wyroku dotyczyła też kosztów procesu, którymi z mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążono stronę pozwaną, jako przegrywającą sprawę. Na zasądzone koszty na rzecz każdego z powodów złożyła się opłata od pozwu - 100 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł oraz wynagrodzenie ich pełnomocnika, obliczone na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Na tej samej zasadzie, przy uwzględnieniu art. 391 § 1 k.p.c. zasądzono od strony pozwanej na rzecz każdego z wygrywających apelacje powodów koszty postępowania apelacyjnego, obejmujące opłatę od apelacji - 100 zł oraz wynagrodzenia ich pełnomocnika - 135 zł, zgodnie z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia.

SSO Renata Stępińska